

Scris de **Nicholas Cezar**

2025-06-09

România, colonie cu acte-n regulă. Țara noastră, deciziile lor!

De câte ori ni se spune că România este un stat suveran, democratic, cu alegeri libere și instituții solide, ni se mai aruncă și câte o lecție, una „din afară”, bine ambalată, dar cu mesaj clar: „Faceți cum zicem noi!”. Ultimul exemplu? Fostul ambasador al SUA la București, Adrian Zuckerman, om retras din funcție, fără nicio autoritate oficială, dar cu apetit proaspăt de procuror planetar, a decis că George Simion e „un pericol pentru România” și că „Parchetul trebuie să rezolve problema”.

Domnule Zuckerman, o întrebare simplă: cu ce autoritate vorbiți? Ați fost ambasador, e drept, dar între timp ați devenit… să ne spuneți dvs. ce, pensionar de lux, cu opinii, sau lobby-ist remunerat pe măsura tupeului?!

România este o țară suverană, cel puțin așa scrie în Constituție. Nu ne amintim să fi votat vreun român pentru dumneavoastră sau pentru vreo instanță de la Departamentul de Stat care să decidă cine e „periculos" și cine nu.

Ați spus că Simion este o amenințare la adresa democrației? Dar a interzice exprimarea politică, așa cum cere președintele Nicușor Dan, asta ce e? De când vine un străin și îndeamnă justiția dintr-un alt stat să „rezolve" o voce incomodă? Pe această logică, poate ar trebui să dați sfaturi și autorităților din Beijingul sau Ankara. Nu de alta, dar dacă tot ne dăm stat globalizat, să ne globalizăm până la capăt, nu?

Și aici vine întrebarea-cheie, pe care orice român cu un dram de spirit critic ar trebui să și-o pună: mai e România a românilor? Mai decidem noi cine ne conduce, cum gândim și ce vrem? Sau este totul o piesă de teatru jucată pe scena de carton a democrației mimetice, în care marionetele trag farduri soroșiste peste realitățile murdare?

Că tot vorbim de realități: ce vedem în administrația publică, în „noua gardă" politică, este o colonizare discretă, dar metodică. Nicușor Dan, primarul cu look de profesor ratat și discurs de „om corect", nu mai pare de mult omul cetății, ci omul de serviciu al „Sistemului". Cine are ochi să vadă, observă cum fondurile și politicile discutate vin mereu cu o agendă ideologică la pachet; una ce nu are nimic de-a face cu interesul românilor de rând.

Nicușor Dan, împreună cu USR-iștii reciclați și „independenții" bine ancorați în rețeaua ONG-urilor progresiste, au urcat din laboratorul social numit București direct la cârma țării. După ce au experimentat idei deșucheate în Capitală – de la „drepturile plantelor" la festivaluri woke plătite din banii publici -, acum mută testele pe întreaga Românie. Au uitat de termoficare, dar ne explică ce înseamnă „diversitate climatică". Au închis ochii la corupția din administrație, dar lăcrimează teatral pe umerii „valorilor europene" și a „Ucrainei". România devine scena unui mare exercițiu de reeducare colectivă, în care românii trebuie să accepte că suveranitatea este un moft, tradiția, un pericol și gândirea critică – o crimă de opinie.

Dar, să nu fim naivi! Acesta nu este un simplu accident al istoriei și nici nu e vreo „coincidență" că ONG-urile susținute generos de Soroș&Co. au oameni plantați în toate nodurile de decizie. Nu e nimic întâmplător că la fiecare protest „spontan" apar lozinci traduse din engleză, iar fiecare campanie media pare trasă la indigo după CNN-ul american.

A cui mai e țara asta? A celor care o muncesc sau a celor care o coordonează „strategic"? Românii sunt băgați în seamă doar din patru în patru ani, iar în rest li se spune ce e voie să vorbească și ce trebuie să voteze. Ne-am obișnuit, din păcate, cu ideea că autoritatea vine „de sus", dar acel „sus" nu mai este Bucureștiul. Azi, e Bruxelles, e Paris, sunt ambasadele, corporațiile și fundațiile. Ce mai contează că 60% din români sunt împotriva migrației necontrolate sau că 80% resping ideologia de gen în școli? Avem comisari ideologici plimbați prin studiourile tv care decid pentru popor ce se poate și ce nu.

Dacă un politician român deranjează Vestul, nu se discută ideile lui, se cere intervenția Parchetului. Nu ni se spune de ce, cu ce dovezi, în ce context. Se cere „să fie rezolvat".

România a ajuns o colonie în care vocile incomode sunt scoase din decor la ordinul foștilor ambasadori. Care e reacția Președinției? A Guvernului? A Parlamentului? Aceeași cu care ne-au obișnuit aceste instituții: s-au așezat în genunchi.

Pe vremea lui Klaus Iohannis, sloganul „România lucrului bine făcut" părea ridicol. Azi, ne-am mulțumi și cu „România lucrului românesc". Dar când țara este guvernată de

ambasadori, când justiția este încurajată să „rezolve” Opoziția și când administrația locală a devenit doar o anexă a fondurilor străine, întrebarea nu mai e „cine conduce România?”, ci „pentru cine este condusă România?”.

Românii sunt spectatori și chiar vinovați. Pentru că au îndrăznit să voteze altfel, să creadă altfel, să simtă românește într-o țară tot mai puțin românească.